

Пенчо Славейков

Бачо Киро

Тоз ден обесиха Бача ви Кира –
вече забравих коя бе година –
другите, с него що бяха, стотина,
се отърваха. Ех, то се разбира!

Този не ял и дори не мирисал
лук; я пък оня ахмак се преструва;
трети се кръсти: „Та кой би уйдисал
на хаймани по умът! Да бунтува?

Против кого? За какво? И защо ли?
Царя ни благ е, аллах да го чува!
Вече престанаха сълзи, неволи
и кръвнините, откак той царува...“

Ето пък онзи там скута цалува
на едно мурго ефенди надуто:
„Аго, аллах да ти дните съчува:
мене ме хайти подлъгаха люто.“

Бачо ви Киро стои и ги гледа
и му се в сълзи сърцето облива:
„Боже прости, за такива говеда
искаха свобода и аз... за такива...“

И, недорекъл, напред се изстъпи –
воля е, чужда я воля не спира:
„Ето, живота за други е скъпи –
той е омразен за Бача ви Кира!

Всички, що видите тука пред вази,
те са невинни – и тия в затвора...
Аз съм виновен, един само ази –
че съм говедата смятал за хора.

Аз съм виновен! И с Бача си Кира
щото ви скимне такова правете –
духом свободний свободно умира,
а си не връзва с живота ръцете!“

И покачен бе за своята измама

той на бесилката...ех, сиромаха! –
И острани му разбойници двама:
както Исуса когато разгнаха.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6639>]